

grammatikken».

For det første; jeg ser svært sjelden noe heroisk eller skapende i å bryte med normer. Tvert imot. Som oftest virker det som å stå ugress i en hage med vekster til nytte og eller glede. Det virker som om språkforskeren, doktoren, professoren mener at vi skal ofre det nyttige til fordel for det skadelige.

For det andre; bruk av ordet **hvordan**. På bakgrunn av Harald Nilsens lange innlegg og lange tittel, er det rimelig å anta at han

bruker dette ordet bevisst. Dessuten er han ikke alene om å bruke **hvordan** i for meg merkelige og forvirrende sammenhenger. **Hvordan** mobil har du?

Derfor tillater jeg meg å spørre Nilsen om han mener at dette er språklig fremskritt og videre hvor-

dan han bruker **hvordan** i sitatet som gjengitt foran.

Et annet eksempel: For en tid siden arbeidet jeg sammen med ung, velutdannet mann som konsekvent innledet alle spørsmål med hvem. For eksempel; hvem telefonnummer har han?

Det kan her være passende å vise til et eksempel på hvordan kreativitet forandrer et utsagn til noe helt annet en den opprinnelige mening. En gang ble det sagt: «Den Herren girer et embeде give han også forstand». I samme språkdokument heter det nå: «Den Her-

ren girer et embeде giver han også forstand». Det første uttrykker et håpefullt ønske. Det andre en påstand. En påstand som daglig bekrefter at den ikke samsvarer med virkeligheten.

Hege Rud
Lillehammer

Ett av de viktigste spørsmålene vi bør stille i «Vitenskapsåret» er derfor hvordan vi kan sikre god forskning, og ikke kaste bort penger og menneskelige ressurser på den dårlige. For det er ikke tvil om at det produseres mye dårlig forskning her hjemme.

Bjørn Vassnes, forskningsjournalist

Elevs språklege kompetanse

■ Eg vil gjerne kommentere Harald Nilsen sitt innlegg Språk om språk i GD 7 januar, i forhold til hans etter mi mening litt vel optimistiske påstand om at skoleelevar er svært bevisste på skiljet mellom deira bruksspråk utanfor skolen og det som språket det er venta dei skal bruke i skolesammenheng.

Dette er nok generelt korrekt, og Nilsen bruker jo også den velkjende frasen forskning har også vist at& for å underbygge dette. Skoleelevar taklar som regel fint å skifte mellom ulike tekstsjangrar etter mål og behov. Ein finn vanlegvis få innslag av SMS-språk og uttalebasert staving (dialekt) i skolelestar. Dei fleste elevane er svært aktive på SMS og i ulike Internett-forum. I motsetnad til det ein skul-

kasjon. Men hovudtrekket er jo nettopp at det formelle og normative er svært underordna eller heilt fråverande. Det kan nærmost vere språkleg anarki i enkelte sammenhengar. Og det er vel og bra og positivt på mange måtar. Men&

■ Internett har komme for å bli. Vi har blitt avhengige av nettet og veit å bruke og setje pris på alle moglegheitene som ein har. Google er per i dag ein av dei største aktørane på Internett, og grunnen til at vi alle kjenner til firmaet Google, er søkjemotoren deira.

■ Informasjonsmengda på Internett er så stor at ein er nøydd til å ha gode søkjemaskiner og ikkje minst gode søkjekunnskapar. Dessverre er søkjemaskinene som regel baserte på korrekt staving.

Det nyttar altså ikkje å skrive æ ælske dæ i søkjefeltet på Google når ein vil finne setninga eg elsker deg eller jeg elsker deg. For så vidt er det komplisert nok i Noreg der vi har to offisielle skriftspråk som er likestilte, og som formelt sett kan brukast i alle sammenhengar. Men dersom det skulle komme så langt at ein ikkje har nokon skriveformer lenger, ville det i praksis vere heilt umogleg å finne informasjon på nettet, og då kan ein del av målet og funksjonen med kommunikasjonen bli borte fordi det viktige ein har tenkt å dele med resten av verda, kansjje rett og slett ikkje blir funne på verdsveven.

■ Bortsett frå kommunikasjon på Internett vil nok formell skrivekompetanse framleis vere ein vik-

tig kompetanse i yrkeslivet, og når eg ser på tekstane til studentane mine som har tenkt å bli norsklærarar, ser eg ikkje akkurat lyst på framtida for norsketaget i skolen. Eg klarer i alle fall ikkje å lære studentane å skrive på eitt år, når dei ikkje har lært det i løpet av tretten år i skolen. Så eg treng hjelp av lærarar der ute som ikkje berre fokuserer på alle dei positive sidene ved fri og ufornell skiving, men som skjønner at dei fleste tekst-sjangrar i vaksenverda faktisk krev ein god del formelle kunnskapar for at ein skal lykkast i arbeidslivet.

Jens Haugan,
førsteamanuensis i norsk
Høgskolen i Hedmark